

Zalapala jsem po dechu, přízrak se mnou při prvním doteku šknul do zadu.

„Co se děje?“ zeptala se Tari.

Otřela jsem si ruku o kalhoty a vyjeveně jsem na ni zírala. Ten prach nebyl na dotek cítit jako prach. A přízrak se mi teď svíjel hluboko v nitru, snažil se dostat ven, ven, VEN...

Za závesem se objevil obrys postavy. „Je někdo uvnitř?“

Vyměnily jsme si s Tari vyplašený pohled. Pak jsme se vmáčkly pod stůl, lokty zaryté do žeber. Hrozilo, že nás rozvířený prach donutí kýchnout, a přízrak se opět zavrtěl.

Klika zarachotila. „Haló?“

„Půjdu tam,“ špitla Tari. „Zůstaň uvnitř.“

Chytila jsem ji za zápěstí. „Ne.“

„Je to v pohodě. Budu předstírat, že mám suchou horečku.“

„A co uděláš? Poprskáš je?“

Protočila oči. „Lidi jsou při suché horečce dezorientovaní. Viděla jsem to u mámy na klinice.“

„Zmatení lidé nedrhnou ze dveří Znamení Lovců.“

„Ne?“ Připlála si ruku k čelu, oči kulaté jako podšálky. „Ale pane, já myslela, že tohle je můj dům.“ Její šepot hystericky přeskakoval z vysoké tóniny do hluboké a zase zpátky. „V noci se tu museli objevit vandalové!“

Žírala jsem na ni s kamennou tváří. „To ti nikdy nespoknou.“

„Tak strávím noc v městském žaláři. Bude to moje první zatčení.“ Na tváři se jí objevil šibalský úsměv. „Rodiče mi za to možná uspořádají večírek.“

Nepřeháněla. Tariini rodiče by podobnou rebelii odměnily stejně, jako by mě odměnil táta za den bez vyvolání přízraku. Ne že bych to snad někdy vydržela tak dlouho.

Ale znala jsem ten pravý důvod, proč nechce, aby mě tu stráže chytily. Protože zatímco Tariin zločin začínal i končil na Margeině prahu, můj začal při narození.

„Rychle,“ hlesla Tari. „Než přivedou zámečníka.“

Odtáhla se a ruka mi sklouzla na podlahu. Něco mě píchlo. Sykla jsem. Tari se zarazila, když jsem obrátila dlaň.

Hrůza mě přikovala k podlaze.

Ke zpoceně dlani se mi lepil lidský zub.

Ostré špičky se mi zařezávaly do kůže a odhalovaly růžovou tkáň na spodku, kde dásen pořád ještě obalovala kořen. Sklopila jsem zrak ještě níž a zadusila mě nevolnost. Podlahu pokrývaly tmavé, zaschlé cákance.

Proto jsme nikde jinde neviděly známky Margeina odporu. Protože Marge se krčila přesně tady, příliš vyděšená na to, aby Lovcům čelila. Přesto ji našli.

A zasadili jí takovou ránu, že jí vyrazili zub.

Tari se vzpomatovala dřív než já, zub sebrala a zahodila ho pryč, ozvalo se odporné zacvakání. Ale otisk mi na ruce zůstal – drobné dílčky v místech, kde mi špičky málem prorazily kůži. Rychle jsem zamrkala, snažila jsem se nepředstavovat si obličej Lovců. Nehádat, který z nich zasadil tu ránu, která jí vyrazila zub.

Chovali se stejně brutálně i k mojí mámě, než ji zabili? Chovali by se stejně brutálně ke mně?

Hlasy strážných se vzdalovaly a mně hučelo v uších.

„Odcházejí,“ řekla Tari se skelným pohledem. „Měly bychom vypadnout.“

Přinutila jsem se zklidnit dech a utišit zběsilé dunění přízraku. Pak jsme se vyřítily ze dveří ven na ulici, vědro jsem svírala v mokrému objetí.

Stačila jsem uběhnout tři kroky, než mě někdo popadl za paži.

„Tak jo, sranda skončila –“

Otočila jsem se, ve vykulených očích se mi zračila nevinnost sama, a strážný se zarazil. Doufala jsem, že necítí, jak se mi ruce chvějí nervozitou.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se.

Strážný mě pustil a zakoktal se. „Lady Alisso. Nepoznal jsem tě.“

Naklonila jsem hlavu a nechala první paprsky ranního světla, aby mi zbarvily tvář do bronzova. Strážný byl dost mladý a můj úsměv mu nahrnul do tváří ruměnc. „Doufám, že takhle nechňapáte po každém kolemjdoucím.“ Můj hlas oscilloval mezi flirtem a výhrůžkou. Byl to hlas dvořanky.